

відповідальність, креативність, постійне удосконалення. Підвищення мотивації студентів до навчання відбувається в закладі вищої освіти, де позиціонується і формується академічна культура. Академічна культура – це сукупність моделей поведінки (цінностей, принципів, норм, традицій тощо), які набуваються в академічному просторі учасниками навчально-виховного процесу (викладач-студент-співробітник) та приймаються більшістю представників академічного середовища.

Метою нашого дослідження є визначення особливостей формування академічної культури і доброчесності у підвищенні мотивації студентів до навчання. Завдання полягають в обґрунтуванні сутності академічної культури та доброчесності як основи у підвищенні мотивації до навчання та якості освіти. Охарактеризувати значення студент центрального навчання з огляду на основні якості випускника XXI століття.

Найбільш актуальними з огляду на дослідження є наукові праці Т. Модестової, В. Ромакіна, Г. Хоружого, О. Єрмилової тощо. Варто виокремити глибокий аналіз проведений колективом авторів, висвітлений в монографії «Академічна чесність як основа сталого розвитку університету», де автори висвітлили міжнародний досвід впровадження академічної доброчесності та формування академічної культури.

Асоціація американських коледжів та університетів (AACU) вимагає від студентів дотримання певних положень і однією з них є розвиток особистої та академічної доброчесності на засадах порядності, починаючи з міжособистісних відносин і завершуючи дотриманням офіційного академічного кодексу честі. В центрі уваги фахівців вищої освіти Великої Британії є феномен «досвіду студента», що розглядається як цілісне та багатоаспектне явище і відображає «подорож» здобувача вищої освіти, починаючи з моменту знайомства з університетом та завершуючи успішним працевлаштуванням, тобто забезпечення всіх студентів унікальним позитивним досвідом під час перебування в університеті. Мотив, як усвідомлена потреба, формує інтелектуальні почуття, тобто позитивне чи негативне відношення до діяльності та її результату. Педагоги постійно наполягають на тому, що процес навчання має бути позитивним. Студенти часто обговорюють якість викладання окремих викладачів і жодним чином не говорять про студента як основного споживача освітніх послуг, що є основним чинником до формування позитивної мотивації у навчанні. У даному випадку створюється ситуація академічної невизначеності, де викладач і студент мотивує свою діяльність на формальний результат, не підкріплений якістю знань і на професійне зростання. Психологи зауважують, що позитивна мотивація викликає почуття задоволення, підвищує самооцінку. Саме академічна культура інтегрує викладачів і студентів на досягнення спільної мети – успішний випускник, спроможний фахово виконувати професійні обов'язки, постійно удосконалюватися в обраній професії та бути носієм високих моральних якостей.

Отже, заклади вищої освіти США, Великої Британії підвищують мотивацію студентів до навчання створюючи позитивне оточення та опікуються ними впродовж всього навчання, створюючи траєкторію успіху в майбутній професійній діяльності.

Іващук А.С.

НАВЧАННЯ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ ЗАСОБАМИ ГРАМАТИКО-ПЕРЕКЛАДНОГО МЕТОДУ В ГАЛИЧИНІ (1867 – 1890 рр.)

Кафедра іноземних мов

Буковинський державний медичний університет

Методика навчання французької мови як наука прогресує завдяки дослідженням, присвяченим її історичному розвитку, адже сучасні науковці та педагоги, створюючи та реалізуючи нові методичні стратегії, спираються на досліджений історико-педагогічний досвід, який був накопичений упродовж кількох століть. Актуальність дослідження полягає у тому, що дослідивши історичне надбання у галузі методики навчання французької мови, сучасний педагог має можливість ретельно проаналізувати здобутки та негативні сторони

методичної науки минулого, та, як результат, позитивно інтерпретувати минулі надбання та використати їх у сучасній практиці.

Зауважимо, що дисципліна «Французька мова» уперше з'являється у шкільних навчальних програмах та планах у 1868 році. Учні мали можливість її вивчати лише у жіночих, реальних школах та гімназіях галицьких міст. Нагадаємо, що відповідно до історико-політичної ситуації Галичина досліджуваного періоду належала Австро-Угорщині; основною крайовою мовою була польська, якою видавали державні документи, навчальні програми, плани, шкільні звіти. Важливо підкреслити, що вивчення мов у школі у Галичині обраного хронологічного періоду мало особливе місце, та мовна освіта краю була досить розвиненою. У школі учні вивчали німецьку мову як іноземну, крайову мову (польську), другу крайову мову (русинську), а також класичні мови – латину та старогрецьку.

Галичина обраного періоду, будучи частиною Австро-Угорських земель, була частиною Європи, що не могло не позначитися на її освітніх процесах. У Європі досліджуваного періоду панівним був граматико-перекладний метод навчання іноземних мов. Основними постулатами цього методу була перевага важливості писемного мовлення (що вважалося «справжньою мовою») над усним; важливість процесів логічного мислення, якими було передбачено вивчення напам'ять правил граматики та лексики і як результат, утворення речень із вивченими мовними одиницями. Не менш важливим видом роботи був переклад з рідної мови на французьку та навпаки, а також механічне заучування речень або текстів. Відзначимо, що протягом вказаного хронологічного періоду педагоги послуговувалися також текстуально-перекладним методом (лексико-перекладним, аналітично-перекладним), який базувався на вивченні автентичних писемних зразків французької мови, вивченні граматики через контекст, перекладі.

Ретельно дослідивши та проаналізувавши віднайдені навчальні плани, шкільні звіти та підручники з французької мови, якими користувалися у Галичині у період з 1867 по 1890 роки робимо висновок, що навчання провадилося засобами граматико-перекладного та текстуально-перекладного методів. Про це свідчить наявність великої кількості перекладних форм роботи, перевага письмових вправ над усними, самодиктанти. Важливою рисою цього методу також є наявність пояснень граматики рідною мовою учнів. У деяких підручниках учням також було запропоновано два однакових тексти – один польською, інший – французькою для опрацювання та згодом перекладу. Припускаємо, що основним продуктивним видом діяльності було саме письмо, оскільки у навчальних планах зустрічається багато вказівок саме щодо письмових видів діяльності – класні та домашні письмові завдання, самодиктанти, вправи для письмового перекладу, письмові граматичні вправи та ін.

Перспективи подальших досліджень полягають у аналізі та описі навчання французької мови у Галичині засобами прямого та мішаного методів, які мали місце після 1890 року.

Каізер І.Ю.

ШЕВЧЕНКОЗНАВЧА ДІЯЛЬНІСТЬ СТЕЛІАНА ГРУЯ

*Кафедра суспільних наук та українознавства
Буковинський державний медичний університет*

Стеліан Груя (Яцентюк) – румунський письменник, літературознавець, перекладач, професор факультету іноземних мов та літератур Бухарестського університету.

Як доктор української філології, Стеліан Груя активно виступав із літературознавчими та літературно-критичними статтями. Особливо це стосується його шевченкознавчих студій. Творчості українського класика присвятив докторську дисертацію «Тарас Шевченко - поет-романтик» (1973), а також низку статей «Містерія «Великий льох» (1989), «Пиха тиранів і лагідний Бог» (1991), «Пристрасть і міражі» (1992), «Творець української національної доктрини» (1995), які склали основу книги «Молитва і прокляття: